

Αυτό το αστέρι είναι για όλους μας

(απόσπασμα του έργου του)

Δώσ' μου τα χέρια σου να κρατήσω τη ζωή μου.

Σ' όλους τους τοίχους απόψε ντουφεκίζεται η ζωή.

Ανάμεσά μας ρίχναν οι άνθρωποι το μεγάλο ίσκιο τους.

Τί θα απογίνουμε, αγαπημένη;

...μια φέτα ψωμί που δε θα τη μοιραζόμαστε πως να την αγγίξω;

Πως θ' άνοιγα μια πόρτα όταν δε θα 'τανε για να σε συναντήσω

πως να διαβώ ένα κατώφλι αφού δε θα 'ναι για να σε βρω.

Ήταν σα να 'χε πεθάνει κι η τελευταία ανάμνηση πάνω στη γη.

Που είναι λοιπόν ένα χαμόγελο να μας βεβαιώσει πως υπάρχουμε...

...ένιωσες ξαφνικά ένα χέρι να ψαχουλεύει στο σκοτάδι

και να σφίγγει το δικό σου χέρι.

Κι ήταν σα να 'χε γεννηθεί η πρώτη ελπίδα πάνω στη γη.

...έτσι λέει ο Ηλίας: "εγώ θα βρω τον τρόπο να παίζω φουσαρμόνικα"

κι ας τού χουν κόψει και τα δυο του χέρια.

Κι έτσι κάθε βράδυ η λάμπα έσβηνε τη μέρα μας.

Κι όταν ήτανε να πεθάνουμε αυτοί μας μίλησαν για τη ζωή.

Τότε κι εμείς μπορέσαμε να πεθάνουμε.

Σ' εύρισκα, αγαπημένη, στο χαμόγελο όλων των αυριανών ανθρώπων.

Γιατί πριν μπεις ακόμα στη ζωή μου

είχες πολύ ζήσει μέσα στα όνειρά μου

αγαπημένη μου.

Μα και τι να πει κανείς

όταν ο κόσμος είναι τόσο φωτεινός και τα μάτια σου

τόσο μεγάλα.

Ύστερα ερχόταν η βροχή.

Μα έγγραφα σ' όλα μας τα χλωτισμένα τζάμια τ' όνομα σου

κι έτσι είχε ξαστεριά στη κάμαρά μας. Κράταγα τα χέρια σου

κι έτσι είχε πάντοτε η ζωή ουρανό κι εμπιστοσύνη. Τα μαλλιά σου είναι μαύρα όπως μια
νύχτα,

στο στόμα σου ανασαίνει ολάκερη η άνοιξη...
Όλα μπορούσαν να γίνουν στον κόσμο, αγάπη μου
τότε που μου χαμογελούσες.
Στην πιο μικρή στιγμή μαζί σου, έζησα όλη τη ζωή.
Ήξερες να δίνεις, αγάπη μου. Δινόσουν ολάκερη
και δεν κράταγες για τον εαυτό σου
παρά μόνο την έγνοια αν έχεις ολάκερη δοθεί.
Το παιδί μας, Μαρία, θα πρέπει να μοιάζει με όλους τους
ανθρώπους
που δικαιώνουν τη ζωή.
Φοβούνται τον ουρανό που κοιτάζουμε
φοβούνται το πεζούλι που ακουμπάμε
φοβούνται το αδράχτι της μητέρας μας και το αλφαβητάρι του
παιδιού μας
φοβούνται τα χέρια σου, που ξέρουν ν' αγκαλιάζουν τόσο τρυφερά...
Θα ξαναβρεθούμε μια μέρα.
Και τότε
όλα τα βράδια κι όλα τα τραγούδια
θα 'ναι δικά μας.
Θα 'θελα να φωνάξω τ' όνομά σου, αγάπη, μ' όλη μου τη δύναμη.
Να το φωνάξω τόσο δυνατά
που να μην ξανακοιμηθεί κανένα όνειρο στον κόσμο
καμιά ελπίδα πια να μην πεθάνει.
Αφού κάθε στιγμή οι άνθρωποι θα μας βρίσκουν
στο ήρεμο ψωμί,
στα δίκαια χέρια,
στην αιώνια ελπίδα,
πώς θα μπορούσαμε, αγαπημένη μου,
να 'χουμε πεθάνει..

Τάσος Λειβαδίτης